

1. FEJEZET

Adamat szorosan összehúzta magán a kabátját, külső gombjai alkották a védelmi vonalat a nedves éjszakai levegő ellen, amely mintha meg akarta volna fojtani. Megrángatta a kabát ujjait, hogy kellő hosszúságot nyerjen belőlük, és megigazgatta az elejét, ahol túlságosan rátapadt körben a derekára. Már vagy fél évtizede lehetett, hogy utoljára viselte ezt a kabátot, de miután ezen a különös órán hívatta a király, nem volt rá ideje, hogy elhossa a szabótól a jelenlegit. Ez a nyári kabát viszont nem nyújtott védelmet a hintó ablakán bekígyózó hideg ellen.

A reggel már nem volt messze, de Adamat érezte, hogy a hajnalnak nehéz dolga lesz a köd eloszlatásával. A levegő még a szokásos adopesti kora tavaszhoz képest is párás volt, és hidegebb, mint Novi fagyott lábujjai. A Noman Sikátor jósai szerint ez rossz ómen, de ugyan ki hallgat a jósokra manapság? Adamat biztos volt benne, hogy meg fog fájni, és azon tanakodott, miért hívták ezen a szurokfekete éjszakán.

A hintó megérkezett az Égbolt elülső kapujához, és megállás nélkül áthajtott rajta. Adamat kipillantott az ablakon. Az örök nem voltak a

helyükön, és ami még furcsább, nem világított semmi a szökőkutak közti széles út mentén sem, amelyen haladtak. Az Égboltot annyi lámpás ragyogta be általában, hogy egészen a városból is látni lehetett, még a legfelhősebb éjszakán is. De ma éjjel sötét volt a kert.

Adamatnak ezzel nem volt problémája. Manhouch így is épp eleget használt az adójukból a saját szórakoztatására. A férfi kibámult a kert sötétjének közepébe, ahol a sövénylabirintusok kezdődtek, és elképzelte, ahogy a pázsiton alakok lebbsennek előre-hátra. Mi az... á, csak egy szobor. Adamat hátradőlt, és vett egy mély levegőt. Hallotta riadtan dörmöböltni a saját szívverését, és érezte megfeszülni a gyomrát. Talán mégis meg kellene gyújtaniuk a kerti lámpásokat.

Egy kis része, amelyik egykor rendőrfelügyelő volt, és éppen efféle éjszakákon portyázott a sötét síkátorokban, tolvajokra és zsebmetszőkre lesve, most belülről kinevette. *Nyugodj meg, vénember*, mondta magának. *Egykor te voltál a szem, amely visszabámult a sötétségéből.*

A hintó egy rándulással megállt, és Adamat várta, hogy a kocsis ki nyissa neki az ajtót. Akár egész éjjel is várhatott volna. A kocsis megkoptatta a tetőt.

– Helyben vagyunk – közölte vele egy zord hang.

Faragatlanság.

Adamat kiszállt a hintóból, és még éppen volt ideje kikapni belőle a kalapját és a sétatálcáját, mielőtt a kocsis megrántotta a gyeplőt, és már indult is, hogy elcsattogjon az éjszakába. Adamat elmormolt egy halk átkot a férfi után, majd megfordult, és az Égboltra nézett.

Az Égbolt Palotát a nemesség „Adró ékköve”-nek nevezte. Egy Adopesttől keletre elterülő magas dombon feküdt, így a nap minden reggel föléje emelkedett. Egy különösen merész újság egy éhező koldushoz hasonlította, aki gyémántgyűrűt visel az ujján. Találó hasonlat volt eme inséges időkben. Egy király büszkesége nem tölti meg a nép gyomrát.

A főbejáratnál állt, egy márványozott sétatányokkal és szökőkutakkal teli, nappal pompázatos fasor előtt, amely egy hatalmas, ezüstborítású, kétszárnyú ajtóhoz vezetett, noha az maga is eltörpült Adró legnagyobb épületének monumentalitásához képest. Adamat a járőröző Csatlósok

puha lépteire hegyezte a fülét. Úgy tartották, hogy a király személyes testőrségének tagjai mindenhol ott vannak a kertben, figyelnek minden magányos zugot, muskétáik mindig töltöttek, bajonettjeik mindig felszegezettek, fehér-szürke vállszalagjaik komor árnyak a zöld-arany ragyogásban. De nem hallatszottak lépések, és a szökőkutak sem működtek. Egyszer hallotta, hogy utóbbiak csak a király halálakor állnak le. De biztosan nem hívták volna ide, ha Manhouch meghalt. Kisimította kabátja elejét. Itt, az épület közelében égett néhány lámpás.

Egy alak vált ki a sötétségből. Adamat szorosabban markolta sétapál-cáját, készen rá, hogy egy pillanat alatt előhúzza a benne elrejtett kardot.

Az alak egy egyenruhás férfi volt, de ilyen rossz fényviszonyok közt nem sok látszott belőle. Egy puskával vagy egy muskétával célzott nagyjából Adamat irányába, és egy lapos tetejű, merev ellenzőjű gyakorló-sapkát viselt. Adamat csak egyvalamiben lehetett bizonyos... Nem egy Csatlóssal állt szemben. Az ő magas, tollas kalapjaikat könnyen fel lehetett ismerni, márpedig sosem mutatkoztak nélkülük.

– Egyedül van? – kérdezte egy hang.

– Igen – válaszolta Adamat. Feltartotta a kezét, és körbefordult.

– Rendben. Jöjjön.

A katona előrement, és megrántotta az egyik hatalmas ezüst ajtószárnyat. Az lassan, nehézkesen fordult kifelé, noha a férfi a teljes súlyával nekiveselkedett. Adamat közelebb lépett, és jól szemügyre vette a kabátját. Sötétkék anyagát ezüst szegélyek díszítették. Az adrói hadsereg. Elviekben a királynak jelentett, valójában azonban másvalaki tartotta a pórázát: Tamás tábornagy.

– Lépjen hátra, pajtás – mondta a katona. Türelmetlenség érződött a hangján, valamiféle láthatatlan nyugtalanság – de talán csak az ajtó súlya okozta. Adamat engedelmeskedett, és csak a katona intésére lépett újra előre, hogy becsusszanjon a bejáraton.

– Menjen csak – instruálta a katona. – Forduljon jobbra a diadémnál, vágjon át a Gyémántcsarnokon, és haladjon tovább, amíg el nem jut a Válaszok Szobájába. – Az ajtó araszolva záródni kezdett mögötte, majd egy tompa puffanással becsukódott.

Adamat egyedül állt a palota előcsarnokában. Szóval az adrói hadsereg, elmékedett. Mi dolga lenne egy katonának a kertben, miközben a Csatlósoknak se híre, se hamva? A legijesztőbb válasz ötlött fel benne elsőként. Hatalmi viszály. Azért hívták volna be a hadsereget, hogy leverjen egy lázadást? Jó néhány nagy hatalmú frakció létezett Adróban: az Adom Szárnyai zsoldosai, a királyi társaság, a Hegyőrség és a nagy nemesi családok. Bármelyikük problémát jelenthetett Manhouch-nak – de egyik lehetőségnek sem volt értelme. Ha hatalmi viszály tört volna ki, a kastély területe most egy csatater lenne, már amennyiben nem pusztította volna el teljesen a királyi társaság.

Adamat elhaladt a diadém, az adrói korona egy óriási hasonmása mellett, és megjegyezte magában, hogy valóban olyan ízléstelen, mint ahogy beszélnek. Belépett a Gyémántcsarnokba, amelynek mennyezete egyetlen gyertyatartó fényeitől csillogott, skarlát falait és padlóját pedig arany levélminták és sok ezernyi apró ékkő díszítették – innen kapta a terem a nevét. A gyertyatartó apró fényei úgy pislákoltak, mintha szél fútta volna őket, a levegő hűvös volt.

Adamat nyugtalansága súlyosbodott, ahogy a galéria túlsó vége felé haladt. Életnek semmi nyoma nem volt, és az egyetlen hangot az ő visszhangzó léptei jelentették a márvány padlózatán. Egy ablak ki volt törve, az szolgált magyarázatul a hidegre. A király híres kirohanásai egyikének eredménye? Vagy másról van szó? A szíve a torkában dobogott. Ott. Az ott egy csizma az egyik függöny mögött? Adamat elhúzta kezét a szeme előtt. Csak átverték a fények. Odalépett, hogy megnyugtassa magát, és félrehúzta a függönyt.

Egy holttest feküdt az árnyékokban. Adamat följe hajolt, és megérintette a bőrét. Még meleg volt, de a férfi egész biztosan meghalt. Szürke nadrágot viselt, fehér csikkal a szárán, és hozzáillő kabátot. Nem messze fehér tollazatú, magas kalap hevert a padlón. Egy Csatlós. Árnyékok játszottak a fiatal, simára borotvált arcon – békesség ült rajta, leszámítva azt az egyetlen lyukat a koponyája oldalán, és azt a sötét, nedves foltot a földön.

Igaz a volt. Valamilyen konfliktus tört ki. Fellázadtak volna a Csatlósok, mire behívták a hadsereget, hogy leverje őket? Ennek megint csak

nem volt semmi értelme. A Csatlósok fanatikusan hűek voltak a királyhoz, és az Égbolt Palotán belüli bármilyen problémával a királyi társaság bánt volna el.

Adamat halkán káromkodott. Minden kérdés csak komplikálta a helyzetet. Mégis gyanította, hogy hamarosan megleli a válaszokat.

Otthagya a holttestet a függöny mögött, majd megemelte és megcsavarta a sétatálcáját, pár centire kihúzva tokjából az acélt, és odasétált a két csuklyás, jogart markoló szoborral övezett, magas átjáróhoz. Megállt az ősi faragványok közt, mélyet lélegzett, és hagyta, hogy tekintete elkalandozzon a nyílásba vájt misztikus szövegek során. Aztán belépett.

A Válaszok Szobájához képest a Gyémántcsarnok egészen eltörpült. Adamattól jobbra és balra is egy-egy, három hintó széles lépcső vezetett a felső galériára, amely mindkét oldalt végigfutott a terem teljes hosszában. A királyon és a Kiváltságos varázslókból álló társaságon kívül kevesek léptek be valaha is ebbe a helyiségbe.

A terem közepén egyetlen szék állt egy kissé kiemelkedő pódiumon, szemben egy sor térdeplőpárnával, amelyekről a társaság köszönthette urukat. A szoba kifejezetten világos volt, bár a fények forrása kivehetetlenek bizonyult.

Egy férfi ült az Adamattól jobbra elterülő lépcsőn. Idősebb nála: a hatvanas évei elején járhatott, ősz haja, és egy leheletnyi fekete színt még mindig őrző, gondosan nyírt bajsza volt. Erős, de nem kifejezetten nagy állkapocs és markáns arcvonások jellemezték. Napbarnított bőrén mély ráncok gyűrűztek a szája és a szeme sarkában. Sötétkék katonai egyenruhát viselt, a szíve fölött egy puskaporos hordó szürke mintájával, a jobb mellkasára varrva pedig kilenc arany szolgálati csíkkal, amelyek mindegyike öt évet jelképezett az adrói katonaság kötelékében. Egyenruháját nem díszítették tisztai váll-lapok, de a barna szeméből sütő keserű tapasztalat nem hagyott kétséget felőle, hogy vezetett már hadseregeket a csatatéren. Egy felhúzott pisztoly feküdt mellette a lépcsőn, ő maga pedig egy kis, hüvelyében lévő kardra támaszkodott, és figyelte, ahogy egy vékony vércsik csorog le lassan a lépcső fokain, sötét vonalat rajzolva a sárga-fehér márványra.

– Tamás tábornagy – szólította meg Adamat. Visszatolta kardját a sétapálcába, és egy kattanással a helyére csavarta.

A férfi felnézett rá.

– Azt hiszem, még nem találkoztunk.

– De igen – mondta Adamat. – Tizennégy éve, Lord Aumen egy jó-tékonyági bálján.

– Borzalmas az arcmemóriám – szabadkozott a tábornagy – Elnézését kérem.

Adamat képtelen volt levenni a szemét a vérpatakról.

– Uram. Engem ide hívtatok, de nem tudom, hogy ki, vagy milyen okból tette.

– Igen – mondta Tamás. – Én hívtam. Az egyik Különböm javasolta önt. Cenka. Azt mondta, együtt szolgáltak a tizenkettedik körzeti rendőrségen.

Adamat felidézte magában Cenkát. Alacsony, rakoncátlan szakállú ember volt, a bor és a minőségi ételek iránti szeretettel. Hét éve látta utoljára.

– Nem tudtam, hogy Cenka löpormágus.

– Próbálunk a lehető leghamarabb megtalálni mindenkit, akinek van érzéke a mágiához – mondta Tamás –, de Cenka későn érő típus volt. Akárhogy is – intett a kezével –, van egy kis problémánk.

Adamat értetlenül pislogott.

– Maga az... az én segítségemet kéri?

A tábornagy felvonta a szemöldökét.

– Ez olyan különös volna? Egykor remek rendőrnyomozó volt, Adró hű szolgálja, és Cenka szerint tökéletes memóriája van.

– Most is az vagyok.

– Hogyan?

– Még mindig nyomozó vagyok. Nem a rendőrségnél, uram, de még mindig vállalom megbízásokat.

– Kiváló. Akkor hát nem olyan különös, hogy a szolgálatait igénylem, nem igaz?

– Nos, valóban nem – válaszolta Adamat. – De uram, ez az Égbolt Palota. A Gyémántcsarnokban egy halott Csatlós hever, és... – A lépcsőn csorgó vércsíkra mutatott. – Hol van a király?

Tamás oldalra döntötte a fejét.

– Elzárkózott a kápolnában.

– Maga puccsot hajtott végre – állapította meg Adamat. Szeme sarkában mozgásra lett figyelmes, és látta, hogy egy katona jelenik meg a lépcső tetején. A férfi egy deliv volt, egy sötét bőrrű északi. Ugyanolyan egyenruhát viselt, mint Tamás, nyolc arany csíkkal a jobb mellkasán. A bal mellkasát egy ezüst lőporos hordó díszítette, a Különbök szimbóluma. Még egy lőpormágus.

– Sok holttestet kell elhordanunk – mondta a deliv.

Tamás az alattvalójára pillantott.

– Tudom, Sabon.

– Ki ez? – kérdezte az.

– A nyomozó, akit Cenka javasolt.

– Nem tetszik, hogy itt van – jegyezte meg Sabon. – Mindent tönkretethet.

– Cenka bízott benne.

– Maga puccsot hajtott végre – ismételte meg teljes bizonyossággal Adamat.

– Egy pillanat, és segíték a holttestekkel – mondta Tamás. – Öreg vagyok, elkél néha egy kis pihenés.

A deliv határozottan biccentett, és eltűnt.

– Uram – szólalt meg Adamat. – Mit tett? – Megszorította sétatálca-kardját.

Tamás összeszorított az ajkait.

– Egyesek szerint az adrói királyi társaság a Kilencek Nemzetek leghatalmasabb Kiváltságos varázslóiból áll – mondta halkan. – Mégis az imént mérsároltam le mindnyájukat. Gondolja, hogy egy öreg felügyelő és a sétatálca-kardja problémát jelentene?

Adamat enyhített a szorításán. Émelyegni kezdett.

– Gondolom, nem.

– Cenka szerint maga gyakorlatias ember. Ha valóban így van, akkor szeretném igénybe venni a szolgálatait. Ha nem, akkor megölöm, és más megoldást keresek.

– Maga puccsot hajtott végre – ismételte meg újra Adamat.

Tamás felsóhajtott.

– Muszáj folyton visszatérnünk ehhez? Annyira sokkoló volna? Mondja, nem tud talán kapásból összeszámolni legalább egy tucat adrói frakciót, amelynek jó oka van rá, hogy letaszítsa a trónról a királyt?

– Nem hittem volna, hogy bármelyikük képes megtenni – válaszolta Adamat. – Vagy, hogy merészeli. – Újra a lépcsőn folyó vérre pillantott, majd az éppen az ágyukban alvó feleségére és a gyermekeire gondolt. A tábornagra nézett. Haja zilált volt, kabátját vér pettyezte. Nem is kevés, most, hogy jobban megnézte magának. Mintha ráspriccelt volna. Sötét karikák húzódtak a szeme alatt, és olyan fáradtság sütött belőlük, amely nem csak a korról árulkodott.

– Nem fogok vakon megbízást vállalni – közölte vele Adamat. – Közölje, hogy mit akar tőlem.

– Álmukban öltük meg őket – jelentette ki Tamás minden bevezető nélkül. – Egy Kiváltságost sehogy sem könnyű megölni, de így a legjobb. Azonban hibáztunk, és harcolnunk kellett. – Tamás arcára egy pillanatra fájdalom ült ki, és Adamat gyanította, hogy a harc nem egészen úgy alakult, ahogy a tábornagy szerette volna. – Győzedelmeskedtünk. Ám a haldoklók ajkát még elhagyta egy utolsó mondat.

Adamat várt.

– „Nem szegheted meg Kresimir Ígétét” – folytatta Tamás. – Ezt mondták nekem a haldokló varázslók. Jelent ez magának valamit?

Adamat lesimította kabátja elejét, és régi emlékek közt kutatott.

– Nem. „Kresimir Ígérete”... „Mogszegni”... „Mogszegett”... Várjunk csak – „Kresimir Mogszegett Ígérete”. – Felnézett. – Ez egy utcai banda neve volt. Húsz... huszonöt évvel ezelőtt. Censka nem emlékezett rá?

– Ismerősen hangzott neki – válaszolta Tamás. – Biztos volt benne, hogy maga majd tudja, miről van szó.

– Én semmit nem felejték el – mondta Adamat. – Kresimir Mogszegett Ígérete egy negyvenhárom tagból álló utcai banda volt. Fiatalok voltak mind, néhányuk csak gyerek, és a legidősebbek sem töltötték még be a húszat. El akartuk fogni pár vezetőjüket, hogy véget vessünk a lopás-

sorozataiknak. Furcsa társaság volt: templomokba törtek be, és papokat raboltak ki.

– Mi történt velük?

Adamat továbbra is képtelen volt levenni a szemét a lépcsőn folyó vérről.

– Egy nap mind egy szálig eltűntek, a besúgóinkkal együtt. Pár nappal később aztán megtaláltuk őket: negyvenhárom holttest, bezúfolva egy vízvezető csőbe, akár a pácolt malaclábak. Nagy erejű varázslattal, szélsőséges brutalitással mézárolták le őket. A királyi társaság módszere. Ott véget is ért a nyomozás. – Adamat igyekezett nem megborzongani. Sosem látott ahhoz foghatót, sem azelőtt, sem azóta. Tanúja volt kivégzéseknek és lázongásoknak és gyilkosságoknak, és mind kevésbé rázta meg annál.

A deliv katona ismét megjelent a lépcső tetején.

– Szükségünk van rád – szólt Tamásnak.

– Derítse ki, miért ezeket a szavakat mormolták a varázslók az utolsó lélegzetükkel – mondta a tábornagy. – Talán van köze a maga utcai bandájához, talán nincs. Akárhogy is, találjon rá választ. Nem szeretem a halottak rejtvényeit. – Gyorsan állt talpra, és egy húsz évvel fiatalabb férfi lendületével kocogott fel a lépcsőn a deliv után. Csizmája vérben tapicskolt, és vörös nyomokat hagyott maga után. – Még valami – szólt hátra a válla fölött. – A kivégzésig senkinek se beszéljen arról, amit itt látott. Délben kezdődik majd.

– De... – kezdte Adamat. – Mégis hol kezdjem a nyomozást? Beszélhetek Cenkával?

Tamás megállt a lépcsősor teteje előtt, és megfordult.

– Csak rajta, ha tud beszélni a holtakkal.

Adamat a fogait csikorgatta.

– Hogyan ejtették ki azokat a szavakat? – kérdezte. – Parancs volt, vagy állítás, vagy...?

Tamás elfintorodott.

– Inkább könyörgés. Mintha nem a testükből elfolyó vér lett volna a legnagyobb problémájuk. Most már mennem kell.

– Még valami.

Tamás láthatólag a türelme végén járt.

– Ha már egyszer segíték magának, árulja el, hogy mi végre volt ez? –
Adamat a lépcsőn folyó vérre mutatott.

– Dolgom van – figyelmeztette Tamás.

Adamat érezte megfeszülni az állkapcsát.

– A hataloméért tette?

– Saját magamért tettem – magyarázta Tamás. – És Adróért tettem. Azért tettem, hogy Manhouch ne adhasson minket rabszolgasorba a Keznek az Egyezményekkel. Azért tettem, mert az egyetem zúgolódó filozófiaiájkjai csak úgy tesznek, mintha lázadnának. A királyok kora lejárt, Adamat, és én fojtottam vérbe. Ez elegendő magyarázat?

Adamat Tamás arcvonásait tanulmányozta. Az Egyezmények egy aláírásra váró megállapodás volt Kez királyával, amely megállapodás felmentené Adrót minden tartozása alól, ám cserébe szigorú adókkal és szabályokkal sújtaná. Ezeknek köszönhetően Adró onnantól kezdve alig lenne több a Kez hűbérállamánál. A tábornagy nyíltan ellenezte az Egyezményeket, de ez nem volt meglepő. A Kez végezte ki egykori feleségét.

– Igen – válaszolta Adamat.

– Akkor találja meg nekem azokat az átkozott válaszokat. – A tábornagy megpördült, és eltűnt a fönti folyosón.

Adamatnak eszébe jutottak azoknak az utcai bandatagoknak a holttestei, ahogy kihúzták őket a nedves, sáros csőből, és emlékezett a halott arcokra rámeredett borzalomra. *Nagyon is lehet, hogy azok a válaszok vértől csöpögnek majd.*

2. FEJEZET

—Lajos haldoklik – mondta Sabon.

Tamás belépett az egyik Kiváltságos, Zakary, az Altiszt lakosztályába. Átvágott a szalonon, és megérkezett a hálószobába, amely nagyobb volt, mint a legtöbb kereskedő háza. Az indigókék falakat tarka festmények borították, rajtuk különböző Altisztekkel Adró királyi társaságának történetéből. Ajtók vezettek az olyan mellékes szobákba, mint az illemhely és az altizti konyhák. Az Altiszt privát bordélyába vezető ajtó darabokra szakadt, egy emberi ujjnál nem nagyobb szilánkjai az egész helyiségben szétszóródtak.

Az ágát megfosztották a lepedőtől, magának az Altisztnek a testét pedig félredobták, hogy helyet biztosítsanak a sérült lőpormágusnak.

– Hogy érzed magad? – kérdezte Tamás.

Lajos kicsikart magából egy gyenge köhintést. A Különbek szívósabbak voltak a többségnél, és a lőpornak köszönhetően, amelyet Lajos lenyelt, és amely most a vérében áramlott, nem sok fájdalmat érezhetett. Sovány vigasz volt ez Tamásnak, ahogy barátjára nézett. Lajos jobb kar-

jának fele – hosszában – hiányzott, és egy dinnyeméretű lyuk éktelenkedett a hasán. Csoda volt, hogy idáig életben maradt. Egy félszarunyfi lőport adtak neki, és már csak attól is meg kellett volna halnia.

– Voltam már jobban is – válaszolta Lajos. Ismét felköhögött, és vér szivárgott a szája sarkából.

Tamás elővette a zsebkendőjét, és letörölte.

– Nem tart már sokáig – mondta.

– Tudom.

Tamás megszorította barátja kezét.

– Köszönöm – formázta a szavakat Lajos.

Tamás vett egy mély levegőt. Hirtelen elhomályosodott a látása, és tisztára kellett pislognia a szemét. Lajos légzése reszelőssé vált, és megszűnt. Tamás vissza akarta húzni a kezét, amikor Lajos egyszer csak megszorította. Kinyílt a szeme.

– Semmi baj, barátom – mondta Lajos. – Megtetted, amit meg kellett tenni. Lej békére. – Tekintete valahova máshova fókuszált, majd megmerevedett. Meghalt.

Tamás az ujjbegyeivel lecsukta barátja szemét, és Sabonhoz fordult. A deliv a szoba másik végében állt, és a háremhez vezető ajtó maradékát vizsgálta, ahogy egyetlen zsanér mentén lógott a keretről. Tamás oda ment hozzá, és benézett a helyiségbe. Katonái egy órája összeszedték a nőket, és a Kiváltságosok többi ringyjával együtt elvitték őket a palota egy másik részébe.

– Egy nő haragja – morogta Sabon.

– Valóban – értett egyet Tamás.

– Erre sehogy sem készülhettünk volna fel.

– Ezt mondd nekik – biccentett Tamás a padlón sorban fekvő négy holttestre, és az ötödikre, amely hamarosan csatlakozik hozzájuk. Őt lőpormágus. Őt barát. És mindez azért, mert volt egy Kiváltságos, akiről nem tudtak. Tamás éppen föbe lőtte az Altisztet, akivel egyébként rendszeresen kezét rázott és beszélgetett. Különbjei körötte helyezkedtek el, készen állva arra az esetre, ha a vénemberben még maradt volna némi harci szellem. De a másik Kiváltságosra, aki a bordélyban rejtőzött, nem

álltak készen. A nő úgy vágott át az ajtón, mint a guillotine pengéje a dinnyén, kezén a Kiváltságosok kesztyűjével és táncoló ujjakkal, mágiája pedig darabokra szaggatta Tamás löpormágusait.

Egy löpormágus bő másfél kilométerre el tudott repíteni egy golyót, és mindig pontosan célba talált vele. Az elméje erejével képes volt ívelni a golyó útját, hogy sarkokon forduljon be, feketelőport nyelve pedig erősebb és gyorsabb volt, mint bármilyen normál ember. Közelharcban azonban nem sokat tehetett a Kiváltságosok mágiájával szemben.

Csak Tamásnak, Sabonnak és Lajosnak volt ideje reagálni a támadásra, és alig tudták visszaverni azt. A nő elmenekült, és mágikus pusztítás visszhangja járt a nyomában, ahogy átvágott a palotán – valószínűleg csak elrettentő mutatvány volt, nehogy kövessék őt. Búcsúlövése okozta Lajos halálos sebé, pedig a nő vaktában adta le. Sabon vagy akár maga Tamás is meghalhatott volna helyette ott az ágyon az előbb. Erre a gondolatra megfagyott a vér Tamás ereiben.

Elszakította tekintetét az ajtótól.

– Utána kell mennünk. Meg kell találjunk, és meg kell ölnünk. Túl veszélyes lenne szabadlábban hagyni.

– Egy varázsrontónak való feladat, mi? – mondta Sabon. – Csdálkoztam is, miért tartod a közeledben.

– A fickó egy biztonsági tartalék, amelyet nem akartam használni – válaszolta Tamás. – Bárcsak lenne egy mágusom, hogy elküldhessem vele.

– Egy Kiváltságos a társa – jegyezte meg Sabon. – Egy varázsrontónak és egy Kiváltságosnak nem jelenthet problémát egyetlen társasági Kiváltságos. – A szétzúzott ajtó felé intett.

– Nem szeretek tisztességesen harcolni, ha a királyi társaságról van szó – mondta Tamás. – És ne felejtse el, hogy van különbség a királyi társaság egy tagja és egy felbérelt bandita között.

– Mégis ki volt ez a nő? – kérdezte Sabon. Volt valami él a hangjában, talán szemrehányás.

– Fogalmam sincs – tört ki Tamás. – A király társaságának minden tagját ismertem. Találkoztam velük, étkeztem velük. Ez egy idegen volt.

Sabon nem fűzött megjegyzést Tamás dühéhez.

– Talán egy másik társaság kémje?

– Nem hinném. A bordélybeli lányokat mind ellenőrzik, és ő nem tűnt ringyónak. Erősnek és harcedzettekné annál inkább. Talán az Altiszt szeretője volt. Soha életemben nem láttam ezelőtt.

– Lehetséges volna, hogy az Altiszt titokban képzett valakit?

– A tanítványokat képtelenség titokban tartani – mondta Tamás. – A Kiváltságosok ahhoz túl gyanakvóak.

– És a gyanúik gyakran megalapozottak – jegyezte meg Sabon. – Lennie kell egy magyarázatnak a jelenlétére.

– Tudom. Idővel elintézzük majd.

– Ha a többiek itt lettek volna...

– Akkor még többünk halt volna meg – mondta Tamás. Újra megszámolta a holttesteket, mintha csak abban reménykedett volna, hogy ezúttal kevesebb lesz. Őt a tizenhét mágusa közül. – Pontosan ez okból váltunk ketté. – Elfordult a holttestektől. – Tániel jelentkezett már?

– A városban van – válaszolta Sabon.

– Tökéletes. Elküldöm őt a varázsrontóval.

– Biztos, hogy ez jó ötlet? Épphogy visszatért Fatrasztából. Pihenésre van szüksége, és időt kell töltenie a menyasszonyával is...

– Vlora vele van?

Sabon megvonta a vállát.

– Reméljük, hogy hamar ideér – folytatta Tamás. – Még nem végeztünk. – Felemelt kézzel vette elejét a tiltakozásnak. – Tániel pedig pihenhet majd, ha a puccsnak vége.

– Megtesszük, amit meg kell tenni – mondta Sabon halkan.

Mindketten elhallgattak elesett társaik tiszteletére. Pár másodperc múlva Tamás mosolyt látott szétterjedni Sabon ráncos, fekete arcán. A deliv fáradt és elgyötört volt, de a visszafogott öröm is ott pislákkolt benne.

– Sikerrel jártunk.

Tamás ismét barátai – katonái – holttestére nézett.

– Igen – mondta. – Sikerrel jártunk. – Kényszerítette magát, hogy tekintetét elszakítsa a halottakról.

A sarokban egy óriási festmény állt aranyazott keretben és ezüst állványon, ahogy az a királyi társaság dicsőségét hirdető képhez illik. Tamás röviden tanulmányozta az alkotást, amely fénykorában ábrázolta Zakaryt, erős fiatalemberként, széles vállakkal és zord tekintettel.

Messze volt ettől az a sarokban heverő öreg, az a megtört test. A golyó oly módon hatolt be az agyába, hogy azonnal megölte, élettelen torkából mégis előtörték ugyanazok a szavak, amelyek társaiéból is: „Nem szegheted meg Kresimir Ígését”.

Cenka olyan fehér volt, mint egy pantomimos festett arca, miután az első Kiváltságos felkiáltott, ahogy meghalt. Követelte, hogy Tamás hívja ide Adamatot a büntettük helyszínére. Tamás remélte, hogy Cenka téved, remélte, hogy a nyomozó nem talál majd semmit.

Elhagyta a palota szövetségi szárnyát, Sabon szorosan a nyomában.

– Új testőrré lesz szükségem – mondta menet közben Tamás. Fájt, hogy erről kell beszélnie, miközben Lajos teste még ki sem húlt teljesen.

– Egy Különbre? – kérdezte Sabon.

– Olyat nem nélkülözhetek. Most nem.

– Már figyelek egy ideje egy Fortélyost. Egy Olem nevű férfit.

– Katona? – kérdezte Tamás. Ismerősnek tetszett neki a név. Kezét kézzel a szeme alá tartotta. – Nagyjából ilyen magas? Homokszínű haja van?

– Igen.

– Mi a Fortély?

– Nincs szüksége alvásra. Soha.

– Az hasznos – állapította meg Tamás.

– Meglehetősen. És erős a harmadik szeme is, úgyhogy ki tudja szűrni a Kiváltságosokat. Eligazítom, és a kivégzésre már ott lesz melletted.

Egy Fortélyos nem volt olyan hasznos, mint egy lőpormágus – több volt belőlük, és képességeiket inkább tehetségnek, mintsem varázserőnek lehetett nevezni. De ha harmadik szemükkel képesek voltak észlelni a varázslatot, akkor az növelte a hasznosságukat.

Tamás megközelítette a kápolna lezárt bejáratát. Két katonája tüzelesre kész muskétákkal vált ki a fal melletti árnyékokból. A tábornagy odabólintott nekik, és az ajtó felé intett.

Az egyik katona előhúzott az övéből egy hosszú kést, és becsúsztotta a kápolna ajtószármái közé.

– Rázárta a Diocel reteszt – mondta a késével babráló katona –, de még csak el sem barikádozta az ajtót. Nem valami nagy kihívás, véleményem szerint. – Felpattintotta a zárat, és társa segítségével kinyitotta az ajtót.

A kápolna tágas volt, akárcsak a palota összes többi helyisége, de utóbbiakkal ellentétben ez megmenekült a király rendszeres időközönkénti átépítési hóbortjaitól, és nagyjából úgy nézett ki, ahogy kétszáz évvel korábban is kinézhetett. A mennyezet lehetetlenül magasan ívelt, és a falakon, a terem félmagasságában a királyi családnak és a nemességnek fenntartott páholyok sorakoztak az ökrösszekér szélességű pillérek között. A padló különböző formájú és méretű, bonyolult mozaikokat mintázó márványcsempékből volt kirakva, a mennyezetpanelek pedig a szenteket ábrázolták, ahogy Kresimir isten atyai tekintetétől kísérvé megalapították a Kilencek Nemzeteket.

A kápolna elülső részén két oltár állt a fekete fa szószék mellett, kissé a padok szintje fölé emelve. Az első, kisebb és az emberekhez közelebbi oltárt Adró alapító szentjének, Adomnak állították, a második és nagyobb, márványozott oldalú, szaténnal borítottat pedig Kresimirnek. Eme oltár mellett kuporgott XII. Manhouch, Adró szuverén ura és felesége, Natalija, Tarony hercegnője. Natalija az oltár mögé és fölé meredt, ajkai néma imával szóltak Kresimir Köteléhez. Manhouch sápadt volt, szeme vörös, ajka vékony vonallá keskenyedett. Kétségbeesetten suttozott a Diocelhez, de ahogy Tamás közeledett, elhallgatott.

– Várjon – szólalt meg a Diocel, feltartva egyik kezét, ahogy a király lesietett az oltár lépcsőin, és egyenesen Tamásnak rontott. A Diocel öreg arcán aggodalom ült, köntöse attól lehetett gyűrött, hogy fejvesztve sietett a kápolnába korábban.

Tamás figyelte, ahogy Manhouch feléje törtet. Észrevette, hogy egyik kezét a háta mögött tartja, miközben a düh árnyalatai játszottak fiatal, arisztokratikus arcán. Az uralkodó, a társasága csúcsvarázslatainak köszönhetően, alig tizenhétnek tűnt, noha valójában már bőven a har-

mincas éveiben járt. Ez a királyság időtlenségét hivatott jelképezni, de Tamásnak mindig nehezebbre esett, hogy komolyan vegyen egy ilyen pelyhedző állú férfit. A tábornagy megállt, hogy bevárja a királyt, és figyelte, ahogy habozik, mielőtt folytatta a közeledését.

Manhouch öt lépés távolságra volt, amikor felfedte a pisztolyát. Gyorsan emelte fel, és ezen a távolságon belül biztosan célzott – elvégre maga Tamás tanította löni. De csak Manhouch világ iránti közönyének sajnálatos jele volt, hogy egyáltalán megpróbálkozott ezzel a fogással. Meghúzta a ravaszt.

Tamás mentálisan kinyúlt, és elszívta a lőpor robbanásának erejét. Érezte, ahogy az energia átáramlik rajta, és felmelegíti a testét, akár egy korty egy jó szeszből. A robbanás erejét a padló felé irányította, felhajtva egy márványdarabot a király alatt. Manhouch eltáncolt a megrepedt csempétől. A golyó kigurult a pisztolyból, és csörömpölve a padlóra esett, ahogy végül Tamás lábainál álljon meg.

A tábornagy előrelépett, és a csövénél fogva kivette a pisztolyt a király kezéből. Alig érzékelte, hogy megégette a kezét.

– Hogy merészeli? – fakadt ki Manhouch. Arca lőporos és kipirult volt. Selyem hálóköntöse gyűrötten, izzadságban ázva lógott rajta. – Hitünk magában, hogy megvéd minket. – Enyhén megremegett.

Tamás elnézett Manhouch mellett a Diocelre, aki még mindig az oltár mellett állt. Az öreg pap a falnak támaszkodott, magas, hímzett hivatali kalapja bizonytalanul imbolygott a fején.

– Ha jól sejtem, ezt magától kapta – rázta meg felé a pisztolyt Tamás.

– Nem magának szántam – zihált a Diocel. Felszegte az állát. – Hanem a királynak. Azért, hogy elvehesse a saját életét, és becsülettel haljon meg, ne istentelen árulók keze által.

Tamás kinyúlt az érzékeivel, hogy még több lőportöltetet keressen, de nem talált semmit.

– Csak egy pisztolyt hozott, egyetlen golyóval – állapította meg. – Bölcsebb lett volna kettőt hoznia. – A királynéra pillantott, aki még mindig Kresimir Köteléhez imádkozott.

– Nem teheti... – mondta a Diocel.

– Nem is fogja! – szakította félbe Manhouch. – Nem fog megölni minket. Nem teheti. Mi Isten kiválasztottjai vagyunk. – Mély, reszkető lélegzetet vett.

Tamást előntötte egy szánalomhullám. Tudta, hogy Manhouch idősebb, mint amennyinek kinéz, de valójában akkor sem volt több egy gyereknél. És ez az egész nem pusztán az ő hibája volt. Kapzsi tanácsosok, ostoba tanítók, elnéző varázslók. Sok okból kifolyólag volt ő rossz, nem is, egyenesen borzalmas király. De ez nem változtatott azon, hogy király volt. Tamás elnyomta a szánalmát. Manhouch-nak viselnie kell a következményeket.

– Tizenkettedik Manhouch – mondta –, letartóztatom népe teljes körű semmibevételéért. Tárgyalásán árulással, csalással és éheztetés általi gyilkossággal fogjuk vádolni.

– Tárgyalás? – suttogta Manhouch.

– A tárgyalása most zajlik, én vagyok a vádlója és a bírāja. Bűnösnek találtatott a nép és Kresimir színe előtt.

– Ne tegyen úgy, mintha Isten nevében beszélne! – szólt közbe a Diocel. – Manhouch a királyunk, akit Kresimir szentesített fel!

Tamás gúnyosan felnevetett.

– Akkor nem habozik elővenni Kresimirt, amikor az érdeke úgy kívánja. De vajon akkor is rá gondol, amikor egy ágyasa takarózik a se-lyemlepedőibe, vagy amikor annyi ingyencégből lakomázik, amennyivel ötven paraszt jóllakna? Magának nincs helye Isten jobb keze mellett, Diocel. Az Egyház szentesítette ezt a puccsot.

A Diocel szeme elkerekedett.

– Arról tudnék.

– Talán a fő-diocelek elmondanak magának mindent? Nem hinném. Manhouch összeszedte az erejét, és állta Tamás tekintetét.

– Nincs bizonyítéka! Nincsenek szemtanúi! Ez nem tárgyalás.

Tamás oldalra lendítette a kezét.

– A bizonyítékom odakint van! Az embereknek nincs munkájuk, és éheznek. A maga nemesei kurváznak és vadásznak, és hússal töltik a tányérjukat, és borral a poharukat, miközben a közember éhez és

nyomorog. Szemtanúk? Jövő héten az egész országot oda akarja dobni a Keznek az Egyezményekkel. Mindnyájunkat egy idegen hatalom hűbéreseivé tenne, csak hogy eltüntesse a tartozásait.

– Egy áruló alaptalan vádjai – suttogta elfúló hangon Manhouch.

Tamás megrázta a fejét.

– Délben kivégezzük magát a tanácsosaival, a királynéjával és több száz rokonával együtt.

– A társaságom el fogja pusztítani magát!

– Őket már kivégeztük.

A király még jobban elsápadt, erősen reszketni kezdett, és összerogyott. A Diocel lassan közeledett. Tamás egy pillanatra Manhouch-ra nézett, és kiúzta magából egy térdén lovagló, talán hat- vagy hétéves herceg hívatlan képét.

A Diocel odaért Manhouch-hoz, és mellé térdelt, majd felnézett Tamásra.

– A saját felesége miatt tette?

Igen. De hangosan így válaszolt:

– Nem. Azért tettem, mert Manhouch bebizonyította, hogy egy egész nemzetet nem szabad kitenni egyetlen beltenyészetű bolond kénye-kedvének.

– Letaszítana a trónról egy Isten által szentesített uralkodót, zsarnokká válna, és még mindig azt állítja, hogy szereti Adrót? – kérdezte a Diocel.

Tamás Manhouch-ra pillantott.

– Isten ezt már rég nem szentesíti. Ha nem vakítanak el annyira az aranyozott köntöse és a fiatal ágyasai, akkor maga is így látná. Manhouch megérdemli a poklot, amiért elhanyagolta Adrót.

– Állítom, hogy találkozik majd ott vele.

– Nem kétkem, Diocel. A társaság bizonyosan minden lesz, csak nem unalmas. – Tamás Manhouch lábához ejtette az üres pisztolyt. – Délig van ideje, hogy megbékéljen Istennel.

3.

FEJEZET

Tániel megállt a Nemesek Házának legfelső lépcsőfokán. Ilyen korai órán az épület oly sötét és csendes volt, akár egy temető. Katonák álltak a lépcsőközökben, az utcán és minden ajtónál. Tániel felismerte Tamás tábornagy sötétkék kabátot viselő embereit. Sokan látásból ismerték Tánielt, akik pedig nem, azok a szarvasbőr kabátjára tűzött ezüstszínű lőporos hordóból tudták, hogy kicsoda. Egyikük üdvözlésre emelte a kezét. Tániel viszonzta a gesztust, aztán elővett egy szelencét, és egy csík fekete lőport szórt a kezére. Felszipantotta.

A lőpor vibrálóvá, élénkké tette, kiélesítette érzékeit és elméjét. A szíve gyorsabban vert, elkopott idegei kisimultak tőle. Egy Különb számára a lőpor maga volt az élet.

Valaki megkocogtatta a vállát, és Tániel megfordult. Társa egy fejfel alacsonyabb volt nála, női teste olyan vékony, akár egy gyereké. Teljes hosszúságú utazókabátot viselt, amely csak alig láttatta az alakját, és melegen tartotta, meg egy széles karimájú kalapot, amely arcvonásai zömét elrejtette. Kora tavaszi hideg töltötte meg a levegőt, Ka-poel pedig sokkal melegebb helyről származott ennél.

Kíváncsian felmutatott a felettük lévő épületre, felfedve apró, szeplős kezét. Táninelnek emlékeztetnie kellett rá magát, hogy a lány sosem látott a Nemesek Házához fogható építményt. Hatemeletes magasságával és csataternyi szélességével az adrói kormányzat központja elég nagy volt, hogy magába foglalja az összes nemes és azok minden segítőinek irodáit.

– Itt vagyunk. – Tániel hangja szokatlanul erősnek tűnt a korai órák csendjében. – A katonái azt mondták, ide jöjjünk, pedig itt nincs is irodája. Ma éjjel történt volna meg? Jobb időpontot is el tudtam volna képzelni... – Azzal elhallgatott.

Észrevette magán, hogy fecsegni kezdett, és ez elárulta idegességét. Tamás elsápad majd, ha megtudja, mi történt Vlorával, és persze az egész Tániel hibája lesz. Feltűnt neki, hogy még mindig fogja a szelencét. Keze remegett. Újabb sötét csíkot húzott a hüvelykujjára, majd felszippantotta a port, és hátravetette a fejét, ahogy szíve gyorsabban kezdett verni. A sötétségben bujkáló formák élesebbek, a zajok hangosabbak lettek, és ő egy sóhajrással nyugtázta a lőportransz nyújtotta kellemes érzést. Kezét az utcai lámpa fénye alá tartotta. Már nem remegett.

– Pole – szólította meg a lányt. – Jó ideje nem láttam Tamást. Csak keveseket enged a közelébe. Sabon. Lajos. Ők a barátai, én csak egy katona vagyok a sok közül. – Zöld szempár vizsgálta őt a széles karimájú kalap alól. – Világos? – kérdezte.

Ka-poel kurtán bólintott.

– Nézd – mondta Tániel. Kabátzsebéből elővette vázlatkönyvét. Megviselt, utazásoktól és használattól kopott, fakó borjúbőrbe kötött darab volt. Végigpörgette a lapokat, amíg rá nem bukkant Tamás tábornagy képmására, és átadta a könyvet Ka-poelnak. A kép egy használattól öszszemaszatólodott szénrajz volt, de a tábornagy rideg arcvonásait így sem lehetett eltéveszteni. Ka-poel egy darabig tanulmányozta a rajzot, majd visszaadta a könyvet Tánielnek.

Az betolta az egyik óriási ajtószárnyat, és belépett a nagy csarnokba. A helyiség, leszámítva egy fényfoltot a Tánieltől balra lévő lépcső közelében, szuroksötét volt. Egyetlen lámpás lógott a falról, mögötte pedig egy fáradt alak szendergett egy szolgálói széken.

– Látom, Tamásnak felvitte az isten a dolgát.

Tániel hallotta saját hangját visszhangozni a nagy csarnokban, és elégedetten látta, hogy Sabon felugrik a székből. Ráncok tűntek ki a deliv sötét arcából, de ezeket a részleteket Tániel csak a lőportransznak köszönhetően láthatta. Sabon mintha tíz évet öregedett volna azon kettő alatt, amely során nem találkoztak.

– Nem tetszik – tette hozzá Tániel, lelódítva válláról puskáját és hátizsákját a vörös plüss-szőnyegre. Lehajolt, hogy húszórányi kocsitát követően visszamasszírozza az érzéseket a lábába. – Télen túl hideg, nyáron túl magányos. És egy ekkora hely csak úgy invitálja a vendégeket.

Sabon kuncogott, ahogy odalépett hozzá. Megragadta Tániel kezét, és magához húzta, hogy átölelhesse.

– Mi a helyzet Fatrasztában?

– Hivatalosan? Továbbra is háborúban áll a Kezzel – válaszolta Tániel.

– Nem hivatalosan a Kez békét kért, és szinte az összes ezred visszatért a Kilencekbe. Fatraszta elnyerte a függetlenségét.

– Megöltél nekem egy-két kez Kiváltságost? – kérdezte Sabon.

Tániel a fénybe emelte puskáját, Sabon pedig végigfuttatta ujjait a nyelvbe vésett rovátkákon, és elismerően füttyentett.

– Még néhány Felügyelőt is – jegyezte meg Tániel.

– Azokat nem könnyű elintézni.

Tániel bólintott.

– Egy golyó nem is volt elég nekik.

– Kétlövetű Tániel – mondta Sabon. – Már egy éve rólad beszélnek a Kilencek. A királyi társaság be volt tojva, azt akarták, hogy Manhouch hívjon téged vissza. Rossz példát mutat, ha egy Különb Kiváltságosokat öl, még akkor is, ha azok kez Kiváltságosok.

– Már késő, ha jól sejtem – mondta Tániel, ahogy körbenézett a sötét nagycsarnokban. Máskülönben nem lenne itt. Ha minden a tervek szerint ment, Tamás végzett a királyi társasággal, és elfogta Manhouch-ot.

– Pár órája megtörtént.

Tániel mintha keménységet látott volna meg az öreg katona szemében.

– Balul sült el a dolog?

- Öt embert veszítettünk. – Sabon elhadarta a neveket.
- Nyugodjanak Kresimirrel. – De már akkor üresnek tűnt neki az imája, ahogy kimondta. Megrándult az arca. – És Tamás?
Sabon felsóhajtott.
- Tamás... fáradt. Manhouch hatalmának megdöntése csak az első lépés volt. Még végre kell hajtanunk a kivégzést, meg kell alakítanunk az új kormányt, és foglalkoznunk kell Kez, az éhezés és a szegénység problémáival. És a lista folytatódik.
- A népharag kitörésére számít Tamás?
- Tamás nagyjából mindenre számít. Akadnak majd királyhűek, mert egy milliós városban ostobaság volna azt gondolni, hogy nem lesznek. Csak azt nem tudjuk, hogy hányan, és mennyire bizonyulnak majd jól szervezettnek. Tamásnak szüksége van rád; rád és Vlorára is. Nem jött veled?
- Tániel Ka-poelra nézett. Ő volt az egyetlen másik ember a csarnokban. Otthagyta Tániel felszerelését egy kupacban a padlón, és lassan körbejárta a helyiséget, megbámulva a festményeket, amelyek alig voltak láthatóak a gyenge fényben. Hátizsákja az egyik válláról lógott.
- Tániel érezte, ahogy összeszorul az állkapcsa.
- Nem.
- Sabon tett egy lépést hátrafelé, és fejével Ka-poel felé intett.
- A segédem – mondta Tániel. – Egy daníz.
- Szóval egy barbár, mi? – gondolkodott el Sabon. – A Daníz Birodalom végre megnyitotta határait? Ez aztán a hír.
- Nem. Néhány daníz törzs Fatraszta nyugati részén él.
- Nem néz ki többnek egy fiúnál.
- Csak óvatosan – figyelmeztette Tániel. – Kissé érzékeny rá, ha fiúnak nevezik.
- Akkor hát lánynál – mondta Sabon, és kissé ferdén nézett Tánielre.
- Megbízható?
- Többször menttettem meg az életét, mint ő az enyémet. A barbárok nagyon komolyan veszik az ilyesmit.
- Nem tűnik annyira barbárnak – morogta Sabon. – Tamás tudni akarja majd, hogy miért nincs itt Vlorá.

– Ezt majd én elintézem veled. – Tamás előbb fog Vlorát, mint Fatraszta iránt érdeklődni. Tániel tudta, hogy bolond lenne, ha azt hinné, hogy két év megváltoztatta a dolgokat. Két év. A pokolba. Hát ilyen sok idő telt volna el? Két éve ment külföldre, egy rövidnek szánt körútra Fatraszta, Kez gyarmatába. Ideje, hogy „lecsillapodjon”, mondta neki Tamás. Tániel egy héttel azelőtt érkezett, hogy Fatraszta kinyilvánította függetlenségét Keztől, neki pedig el kellett döntenie, hogy melyik oldalra áll.

Sabon kurtán biccentett.

– Akkor hát elé viszlek.

Sabon leemelte kampójáról a lámpást, amíg Tániel összeszedte a holmiját. Ka-poel pár lépéssel lemaradva követte őket a sötét folyosókon. A Nemesek Háza kísérteties és hatalmas volt. Vastag szőnyeg nyomta el lépéseik zaját, így szinte szellemekként haladtak. Tániel nem szerette a csendet. Túlságosan emlékeztette a portyázó ellenségekkel teli erdőre. Befordultak egy sarkon, ahová a folyosó végében lévő szobából fény áradt. Hangok is hallatszottak, még hozzá dühösek.

Tániel megállt egy jól megvilágított nappali bejáratában – egy nemes irodájának előszobája. Bent két férfi nézett farkasszemet egymással egy hatalmas kandalló előtt. Egy lépés sem választotta el őket, kezeik ökölbe szorultak, az idegeik pattanásig feszültek. Egy fenyegető külsejű és egy bokszoló arcvonásaival bíró testőr zavarodottan állt oldalt, azt fontolgatva, hogy közbelépjen-e.

– Maga tudta! – kiáltotta a kisebb férfi. Arca vöröslött, és lábujjhegyen állt, hogy felérjen a másik szemmagasságához. Feltolta orrnycgén a szemüvegét, csak hogy aztán az újra lecsússzon. – Mondja meg az igazat, végig ez volt a terve? Tudta, hogy előre kell hoznia az akciót?

Tániel figyelte, ahogy Tamás tábornagy tenyérrel kifelé maga elé emeli a kezét.

– Persze hogy nem tudtam – mondta. – Reggel mindent el fogok magyarázni.

– A kivégzésnél! Miféle puccs... – A kis ember észrevette Tánielt, és elhallgatott. – Kifelé – ripakodott rá. – Ez egy magánbeszélgetés.

Tániel levette a kalapját, nekitámaszkodott az ajtófélfának, és lazán legyezgetni kezdte magát.

– De hiszen épp kezdett érdekessé válni – riposztolta.

– Ki ez a fiú? – kérdezte a kis ember Tamástól.

Fiú? Tániel a tábornagra nézett. Tamás nem tudhatta, hogy éppen ezen az éjszakán tér vissza, de egy cseppnyi meglepetés sem látszott rajta. Nem az a típus volt, aki elárulja az érzelmeit. Tániel néha elmerengett rajta, hogy vannak-e egyáltalán érzelmei.

A tábornagy felsóhajtott.

– Tániel, örülök, hogy látlak.

Tényleg örült? Tamás mindennek tűnt, csak boldognak nem. Haja megritkult az elmúlt két évben, bajszában több volt már az ősz szál, mint a fekete. Öregedett. Tániel kurtán odabiccintett neki.

– Bocsássanak meg – mondta Tamás egy rövid szünetet követően. – Tániel, ez itt Ondrausz, az Ispán. Ondrausz, ez itt Különb Tániel, az egyik mágusom.

– Itt nincs helye fiúknak. – Ondrausz ekkor megpillantotta a Tániel mögött lézengő Ka-poelt, és rásandított. – ...sem barbároknak – fejezte be a mondatot. Újra odasandított, mintha nem lett volna biztos benne, hogy mit is látott az előbb. Morgott valamit az orra alatt.

Tamás úgy mutatta be Tánielt, mint a lőpormágusát. Csupán ennyi lett volna hát a tábornagy számára? Csak egy katona a sok közül?

Tamás szólásra nyitotta a száját, de Tániel megelőzte.

– Uram – kezdte. – A fatrasztai hadsereg századosa vagyok, egy Adró szolgálatában álló Különb, és mindent tudok a puccsról. Képes vagyok egyetlen lövéssel megölni két Kiváltságost csaknem két kilométeres távolságból, és számtalanszor meg is tettem. Aligha vagyok hát fiú.

Ondrausz szippantott egyet.

– Á, igen. Szóval ez a te híres fiad, Tamás.

Tániel a fogain játszott a nyelvével, és az apját figyelte. *Az vagyok, nem igaz? Kedves magától, hogy emlékezteti rá, Ondrausz. Hajlamos megfélekezni róla.*

– Tánielnek joga van itt lenni – szólalt meg Tamás.

Ondrausz végignézett Tánielen. Haragját lassan felváltotta a kalkulálás. Sóhajtott egy nagyot.

– Ígéreteket akarok – mondta Tamásnak. Minden érzelem eltűnt a hangjából, csupa üzletieség volt, és olyan veszély bujkált benne, amely sokkal ijesztőbb volt a korábbi dühénél. – A többiek is épp olyan dühösök lesznek, mint én, de ha megengedi, hogy a kivégzés előtt rátehessem a kezem a királyi főkönyvekre, megkapja a támogatásomat.

– Milyen kedves – reagált szárazon Tamás. – Maga a király ispánja, már magánál vannak a főkönyvek.

– Nem – hangsúlyozott Ondrausz úgy, mintha egy gyereknek magyarázna. – Én a városi ispán vagyok, de most Manhouch *személyi* könyvelését akarom. Tíz éven át úgy költekezett, mint egy ringyó az ékszerésznél, márpedig nekem szándékomban áll rendbe tenni a könyveket.

– Megállapodtunk, hogy elosztjuk a ládái tartalmát a szegények között.

– Miután rendbe tettem a könyveket.

Tamás ezt fontolgatta egy darabig.

– Legyen. A kivégzésig van ideje. Vagyis délig.

– Rendben. – Erősen támaszkodva botjára, Ondrausz átvágott a szobán, és jelzett a nagydarab férfinak, hogy kövesse. Mindketten elhaladtak Tániel mellett, és a márványon visszhangzó léptekkel folytatták útjukat a sötét folyosón.

– És még csak annyit sem mondott, hogy „engedelmeddel” – jegyezte meg Tániel.

– Ondrausz számára a világ pusztán számokból és kalkulációkból áll – mondta Tamás egy lesajnáló legyintéssel. Beinvitálta a szobába Tánielt, és odalépett hozzá. Kezet ráztak. Tániel apja szemét kutatta, azon tanakodva, hogy megölelje-e, amint az rég látott bajtársakkal szokás. Tamás a falra fintorgott, valami máson járt az esze, így hát Tániel elengedte a gondolatot.

– Hol van Vlora? – kérdezte Tamás, kíváncsian nézve Ka-poelra. – Nem látogattad meg őt Jilemanban az idevezető utadon?

– Másik kocsival jön. – Tániel próbált semleges hangon beszélni. Hát persze hogy ez Tamás első kérdése.

– Ülj le. Sok mindenről kell beszélünk. Kezdjük vele. Ki ő?

Ka-poel a sarokba helyezte Tániel hátizsákját és puskáját, és érdeklődve szemlélte a szobát és a függönyöket. Kevés időt töltött a Kilencek városaiban, minthogy ő és Tániel egyik kocsiba szálltak a másik után, és útközben aludtak, hogy mielőbb Adopestbe érhessenek.

– A neve Ka-poel – mondta Tániel. – Daníz, egy Fatraszta nyugati részén élő törzsből származik. Pole – szólította meg a lányt Tániel –, vedd le a kalapod. – Elnézést kérően mosolygott apjára. – Még mindig tanítom őt az adrói illemre. Az ő szokásaik nagyon különböznek a mieinktől.

– A Daníz Birodalom megnyitotta a határait? – Tamás szkeptikusnak tűnt.

– A Fatraszta Vadon néhány bennszülöttje vérrokonságban áll a danízzal, de a Daníz Birodalom és a Fatraszta közti viszony megmenti őket a rokonaikat sújtó elszigeteltségtől.

– Aggódnak a fatraszta tábornokok a danízzal kapcsolatban?

– Hogy aggódnak-e? A puszták gondolatuktól gyomorégést kapnak. De semmi jelét sem látni, hogy a daníz polgárháború csitulna, így aztán jó ideig nem fordítják még határaikon kívülre a tekintetüket.

– És a Kez? – kérdezte Tamás.

– Amikor távoztam, már a békeajánlataikat tervezték.

– Nagy kár. Reméltem, hogy Fatraszta még egy darabig elfoglalja majd őket. – Tamás tetőtől talpig végigmérte Tánielt. – Látom, még mindig határvidéki ruhát viselsz.

– És az miért baj? Minden pénzemet a hazaútra költöttem. – Tániel megpaskolta borjúbőr kabátja elejét. – Ezek a legjobb ruhák a határvidéken. Melegek és tartósak. El is felejtettem, milyen átkozottul hideg tud lenni Adró. Örülök, hogy ezeket viselem.

– Értem. – Tamás Ka-poelhoz lépett, és alaposan végigmérte. A lány mindkét kezével fogta a kalapját, és bátran állta Tamás pillantását. Haja tűzvörös volt, világos bőrét hamuszínű szeplők borították. Efféle furcsaságot ritkán látni a Kilencekben. Kicsi volt, filigrán alkatú. Egyáltalán nem az a nagy, barbár harcos, amilyennek a Kilencek népe elképzelte a danízzal.

– Lenyűgöző – állapította meg Tamás. – Hogyan találtál rá?

– Ő volt az ezredünk felderítője. Segített nekünk levadászni a Kez Kiváltságosokat a Fatrasztai Vadonban. A megfigyelőm lett, párszor megmentettem az életét, és azóta nem hagyta el az oldalamat.

– Beszél adrói nyelven?

– Nem, mert néma. De érteni érti.

Tamás előrehajolt, és Ka-poel szemébe nézett. Jól szemügyre vette az arcát és a fülét is, mintha csak egy versenylovat vizsgálna. Tániel kíváncsi volt, vajon Tamás eztán a fogait is megnézi-e. Ka-poel azt harapással jutalmazná, és Tániel szinte remélte, hogy így lesz.

– Ka-poel varázsló, egy Csontszemű – mondta Tániel. – Az a Kiváltságos daníz megfelelője, bár amennyire tudom, az ő mágiájuk valamelyest más.

– Barbár varázslók. Már hallottam róluk egy s mást. Nagyon kicsi ez a lány, hány éves?

– Tizennégy – válaszolta Tániel. – Azt hiszem. Kis termetű emberek ők, de valóságos démonok a csataterén. És a puskával sem bánnak rosszul. Á – mondta, ahogy hirtelen eszébe jutott valami. – Mutatni akarom neked valamit.

A puskájára mutatott, mire Ka-poel eloldotta a csomót, amely a hátitáskájához kötözte, és odahozta neki. Tániel vigyorogva apja felé nyújtotta a fegyvert.

– Ez... Ez az a puska, amivel azt a lövést adtad le? – kérdezte Tamás.

– De még mennyire.

Tamás a csövénél fogta meg a puskát, megpördítette, és felsóhajtott.

– Szörnyen hosszú. Jó a súlya. Huzagolt furat és fedett serpenyő a kovás elsütőszerkezeten. Gyönyörű munka.

– Vess egy pillantást a névre a cső alatt.

– Egy Hrusch. Nagyon szép.

– Nem csak a terv az övé – mondta Tániel. – Ő maga készítette a puskát. Egy hónapot töltöttem a társaságában Fatrasztában. Hosszú ideje dolgozott már rajta, és ajándékként adta nekem.

Tamás szeme elkerekedett.

– Valóban? Sosem láttam még ezeknél jobb puskákat. Egy éve megvettük a jogokat a szabadsalomhoz, és azóta rohamtempóban gyártjuk

őket a hadseregnek, de még csak egyetlen olyat láttam, amelyet maga Hrusch készített.

Tánielt melegség öntötte el apja csodálkozását látva. Végre valami új. Végre valami, amire Tamás büszke lehet.

– A Kez is próbálta megvásárolni a szabadalmat – mondta Tániel.

– Valóban? Annak ellenére, hogy háborúban álltak Fatrasztával?

– Persze. A Hrusch puskával kicsinálták őket a határvidéken. Szinte sosem mond csütörtököt, még a legrosszabb időjárásban sem. Hrusch azonban nem volt hajlandó eladni nekik, még egy láda aranyért és egy grófságért sem. A Kez fegyverkovácsok pedig nem tudják leutánozni a munkáját.

– Senki sem tudja, akit nem maga Hrusch képezett ki rá. – Tamás hosszú percekig tanulmányozta elmélyülten a puskát, mielőtt visszaadta a fiának.

– Tetszik? – kérdezte az.

– Figyelemreméltó. – Érdeklődése hirtelen múltóban volt, figyelme elkalandozott.

Tániel habozott.

– Akkor ez is tetszeni fog. – Kinyújtotta kezét Ka-poel felé. A lány hozott neki egy alkarnál kissé hosszabb, fényezett mahagóniból készült faládát.

– Ajándék – mondta Tániel.

Tamás egy asztra tette a ládát, és felcsapta a fedelét.

– Hihetetlen – sóhajtott fel.

– Fűrészmarkolatú párbajpisztolyok. Hrusch legidősebb fia készítette ezeket – az, akiről azt mondják, hogy jobb fegyverkovács, mint az apja. Csiszolt elsütőszerkezet esóálló serpenyővel és az acélrugóra futó hengerrel. Huzagolatlan, de pontosabb, mint a legtöbb huzagolt pisztoly. – Tániel érezte visszatérni magába a melegséget, ahogy apja arca újra felragyogott.

Tamás felemelte a két egyforma pisztoly egyikét, és le-föl futtatta ujjait a nyolcszögű csövön. A szoba világítása elefántcsont berakásokon villant meg, a fényezés gyönyörűen ragyogott rajtuk.

– Hihetetlenek. Ki kell provokálnom egy sértést, csak hogy használhassam ezeket.

Tániel felkuncogott. Ez nagyon is Tamásra vallott volna.

– Ezek... csodálatosak – mondta az apja.

Tániel mintha valamiféle csillogást látott volna az apja szemében. Büszke volt talán? Vagy hálás? Nem, döntötte el magában, Tamás nem ismeri ezeknek a szavaknak a jelentését.

– Bárcsak több időnk lenne beszélni – szólalt meg az apja.

– Dolgod van? – Hát persze. Nincs idő csevegni. Nincs idő élményeket cserélni a hosszú útjáról visszatért fiúval.

– Sajnálatos módon igen – válaszolta Tamás, és vagy nem tűnt fel neki a szarkazmus, vagy figyelmen kívül hagyta. – Sabon – hívta a barátját.

A deliv megjelent az ajtóban.

– Hozd a zsoldosokat. – Erre Sabon ismét eltűnt. – És most áruld el, hol van Vlorá? Mindkettőtökre szükségem van. Mesélt Sabon a veszteségeinkről?

– Mesélt. Szomorú hírek. Ami Vlorát illet, gondolom, előbb-utóbb felbukkan – mondta vállat vonva. – Nem igazán beszéltem vele.

Tamás a homlokát ráncolta.

– Azt hittem...

– Egy másik férfi ágyában találtam – vágott a szavába Tániel, és egy adag elégedettséget érzett a Tamás arcára kiülő sokkot látva. A sokk harraggá vált, az pedig fájdalommá.

– Miért? Mikor? Mióta? – A szavak a teljes zavarodottság pillanatában buktak ki belőle, és Tániel azon gondolkodott, látta-e bárki is így az apját valaha, vagy fogja-e később.

A puskájára támaszkodott, és elfojtott egy gúnyos mosolyt. Miért érdekli ez Tamást egyáltalán? Nem mintha az ő menyasszonyáról lett volna szó.

– A pletykákból ítélve hónapok óta. A férfit megfizették, hogy elcsábítsa. Valami nemes fia, aki a pénzért és a szórakozásért tette.

– Megfizették? – Tamás szeme összeszűkülte.

– Egy cselszövés – magyarázta Tániel. – Kicsinyes bosszú. Nyilván egy gazdag nemes fundálta ki. – Tániel nem fordított rá időt, hogy megbí-

zonyosodjon a tettes kilétéről, de így sem voltak kétségei. A nemesség gyűlölte Tamást. Közembernek született, és arra használta befolyását a királynál, hogy a gazdagok ne vásárolhassanak kinevezést maguknak a hadseregben. Így csak a rátermettek emelkedhettek a ranglétrán, ez pedig teljesen ellentétes volt a hagyománnyal. Ugyanakkor a Kilencek egyik legjobb hadseregét faragta az adróiból. A nemesek túlságosan félték Tamástól ahhoz, hogy közvetlenül támadják, ám minden más lehetséges módon csapást mértek rá, akár a fián keresztül is.

Tamás vicsorogva összeszorította a fogait.

– A nemesek felét letartóztattam ma éjjel. Holnap a királyukkal együtt állnak a guillotine alá. Kiderítem, ki fizetett ezért, és akkor...

Tániel hirtelen fáradtnak érezte magát. Évekig harcolt egy háborúban, amely nem az övé volt, aztán hónapokig utazott kényelmetlenül, hogy végül árulásra és puccsra érkezzen haza. A haragja erejét veszítette. A kezére szórt egy csík feketelóport, és felszipantotta.

– A guillotine elég lesz. Spórolj az embereiddel. – *Spórolj a dühöddel, noha Kresimir tudja, hogy van belőle bőven. Szánalomból viszont nincs. Még a fiadnak sem, akit elárultak.*

Tamás a szemét dörzsölte.

– Figyeltetnem kellett volna.

– Szabad nő, úgy cselekszik, ahogy akar – mondta Tániel, de morgásként hangzott.

– És az esküvő?

– Rászögezttem Vlora jegygyűrűjét a rohadékra, aki az ágyát melegítette. A saját kardjáról kellett levágniuk a fickót.

Sabon újra belépett a szobába. Két nem túl bizalomgerjesztő alak követte, olyan öltözetben, amelyet nyeregben vagy kocsmapadon alvó emberek viselnek. Az egyik egy magas, nyurga férfi volt, szinte teljesen kopasz fejtetővel, noha nem lehetett több harmincévesnél. Akkora övet viselt, hogy az egész hasát befedte, négy kardot és három pisztolyt hordott magával különböző formákban és méretekben, és a Kiváltságosok kesztyűjét viselte – de az övé nem fehér volt színes rúnákkal, hanem tengerkék arany rúnákkal. Varázsrontó volt: egy Kiváltságos,

aki feladta veleszületett varázskéességét, hogy képes legyen kioltani a mágiát.

A másik alak egy nő volt. A harmincas évei végén járhatott, lovaglónadrágot és kabátot viselt. Gyönyörű lett volna, ha nincs az a régi sebhely, amely megemelte ajkának a sarkát, és egészen a halántékáig húzódott. Ő is a Kiváltságosok kesztyűjét viselte, így megérinthette a Mást. Ez a kesztyű fehér volt, vérvörös rúnákkal. Tániel azon tűnődött, miért nem tagja a nő egy társaságnak. Még a harmadik szeme nélkül is érezte, hogy igen erős.

Zsoldosok, mondta Tamás. Nem akárhogy néztek ki együtt. Egy Kiváltságos és egy mágusrontó veszélyes kombinációt alkotnak, Fortélyosok, Különbök és Kiváltságosok levadászására használják őket. Tániel kíváncsi volt, mit forgatott fejében az apja.

– Egy Kiváltságos megszökött az égbolti tisztogatásunk elől – mondta Tamás. – Ugyan nem a királyi társaság egy tagja, mégis nagy erejű. Azt akarom, hogy ti hárman – itt Ka-poelra pillantott –, ti négyen kutassátok fel, és öljétek meg.

Tamás belenőtt az embereit utasító férfi szerepébe, és Tániel megértette, hogy hazatérése nem jelentett többet egy eligazításnál és egy megbízatásnál. Már indulhat is, hogy egy újabb Kiváltságosra vadásson. A zsoldosokra pillantott. Rátermettnek tűntek, Fatrasztában náluk kevessebbel kellett boldogulnia. A Kiváltságos, akit el kellett kapniuk, egy pillanat alatt megölt öt tapasztalt lőpormágust, vagyis igen veszélyes, Tániel pedig még nem vadászott egyetlen városban sem. Úgy döntött, a kihívás eltereli majd a figyelmét az... egyéb dolgokról.

Újra felemelte a szelencét, és kiszórt a kezére egy csíkot, nem törődve apja rosszálló tekintetével.

Nila megállt egy pillanatra, hogy ránézzen a kandallóba akasztott nagy vasedény alatt lobogó tűzre. Összedörzsölte kicserepesedett kezeit, és megmelengette a lángok fölött. A víz hamarosan felforr, és akkor a ház minden lakójának szennyesét kimoshatja majd. Állt egy kis piszkos halom a kamra mellett, de a család és a szolgálók legtöbb öltözéke és egyenruhája már teg-

nap este óta a meleg vízzel és lúgos szappannal teli kádakban ázott. Majd felforraltja, beáztatja és kiakasztja őket száradni, de előbb még ki kell vasalnia a herceg díszegyenruháját. Tízkor találkozója lesz a királlyal, és noha addig még órák vannak hátra, mindennel, a mosással, öblítéssel és vasalással is kész kell lennie, mielőtt a szakácsok felkelnek reggelit készíteni.

Kinyílt a mosdó ajtaja, és egy öt éves fiú lépett be a konyhába a szemét dörzsölve.

– Nem tudsz aludni, ifjú uram? – kérdezte Nila.

– Nem. – Jákob, Eldaminz herceg egyetlen, szőke hajú, sápadt és vékonyka arcú gyermeke sokat betegeskedett. Korához képest kicsi volt, de okos és barátságosabb a szolgálókkal, mint amilyenek egy herceg fiának lennie kellett. Nila tizenhárom éves volt, és mosónőnek tanult az Eldaminzknél, amikor megszületett. A fiú, anyja és nevelőnője nagy bosszúságára azóta kedvelte őt, hogy megtanult járni.

– Ülj csak ide – mondta neki Nila, és kiterített Jákobnak egy tiszta, száraz lepedőt a tűz mellé. – De csak pár percre, aztán vissza kell bújnod az ágyadba, mielőtt Ganny felébred.

A fiú leült a lepedőre, és nézte, ahogy Nila felforrósítja a vasalót a tűzhelyen, és kiteríti apja ruháit. Szeme le-leragadt, és Jákob végül az oldalára dőlt.

Nila odahúzott a vasedény mellé egy nagy mosdókagylót, és már éppen megtöltötte volna vízzel, amikor ismét kinyílt az ajtó.

– Nila! – Ganny állt ott csípőre tett kézzel. Huszonhat éves volt, és szigorú, mint egy vénasszony; tökéletesen illett hozzá egy herceg fiának nevelőnői szerepe. Kakaószínű haját kontyba fogta össze a feje mögött. Ganny még a hálóingjében is tisztesebben festett, mint Nila az ő egyszerű ruháival és rakoncátlan, gesztenyebarna fürtjeivel.

Ajkára helyezte az ujját.

– Tudod, hogy nem lenne szabad itt lennie – mondta Ganny most már halkabban.

– Mit tehetnék? Mondjak nemet?

– Természetesen!

– Hagyd őt békén, végre elaludt.

– Meg fog fájni idelent.

– Közvetlenül a tűz mellett fekszik.

– Ha a hercegné meglátja itt, nagyon dühös lesz! – Ganny megrázta az ujját Nila felé. – Én nem állok ki érted, ha majd kihajít az utcára.

– És mégis, mikor álltál te ki értem?

Ganny ajkai összeszorultak.

– Ma éjjel javasolni fogom a hercegnének az elbocsátásodat. Csakis rossz hatással vagy Jákobra.

– Na, majd... – Nila egyetlen pillantást vetett az alvó fiúra, és becsukta a száját. Nem volt családja, és nem voltak kapcsolatai sem. A hercegné már most sem kedvelte, Eldaminz hercegnek pedig szokása volt ágyba vinni a szolgálókat, és mostanában egyre többet kacsingatott Nila felé. Nem kerülhetett bajba Gannyvel, még akkor sem, ha a nő egy zarnok. – Sajnálom, Ganny. Visszaviszem az ágyába. Vannak esetleg foltos ruháid, amelyeket kitisztíthatok neked?

– Így már jobb – enyhült meg Ganny. – És most...

Olyan hangos dörömbölés szakította félbe a bejárati ajtón, hogy a ház másik végében is hallani lehetett.

– Ki lehet az ilyen korai órán? – Ganny szorosan összehúzta magán a hálóingét, és az előcsarnokba indult. – Felébresztik az urat és a hölgyet!

Nila csípőre tette a kezét, és Jákobra nézett.

– Bajba sodorsz engem, ifjú uram.

Jákob szeme felpattant.

– Bocsánat – mondta.

Nila letérdelt mellé.

– Semmi baj, aludj csak vissza. Majd én ágyba viszlek.

Épphogy felemelte a fiút, amikor meghallotta a ház elejéből jövő sikoltást. Azt kiáltások, majd a csarnok lépcsőjén felsiető, dübörgő léptek követték. Nila dühös férfihangokat hallott, amelyek nem a ház személyzetének tagjaihoz tartoztak.

– Mi történik? – kérdezte Jákob.

Nila letette, hogy a fiú ne érezze a keze remegését.

– Gyorsan – mondta neki. – A mosóteknőbe.

Jákob alsó ajka megremegett.

– Miért, mi történik?

– Bújj el!

A fiú bemászott a mosóteknőbe, Nila pedig ráborította a szennyest, jó magasra feltornyozta rajta, és a csarnokba sietett.

Egyenesen egy katonába futott, aki visszalökte őt a konyhába. Két másik férfi is felbukkant, aztán még egy, aki a tarkójánál fogva vonszolta Gannyt, és letaszította a padlóra. A nevelőnő szemében felháborodással vegyes félelem ült.

– Ezek ketten megteszik – mondta az egyik katona. Az adrói hadsereg sötétkékjét viselte, mellkasán két aranszínű szolgálati csikkal és egy ezüstjelvénnnyel, amely azt jelentette, hogy a tengerentúl is szolgálta a koronát. Meglazította az övét, és Nila felé lépett.

A nő felkapta a tűzhelyről a vasalót, és keményen a férfi arcára csapott vele. Az bajtársai kiáltásaitól kísérvé összeesett.

Valaki megragadta Nila karját, másvalaki pedig a lábát.

– Tüzes – jegyezte meg az egyik katona.

– Ez bizony nyomot hagy majd – szólt egy másik hang.

– Mit jelentsen ez az egész? – Ganny végre lábra állt. – Tudják maguk, kinek a háza ez?

– Fogd be. – A katona, akit Nila megütött, és akinek fél arcát duzzadt égésnyom borította, feltápáskodott, és gyomron vágta Gannyt. – Te is mindjárt sorra kerülsz. – Azzal Nilához fordult.

A nő próbált kiszabadulni, de túl erősen fogták. A mosdókagylóhoz fordult, remélve, hogy Jákob nem fogja látni, ami most következik, aztán behunyta a szemét, és várta az ütést.

– Heathlo! – kiáltott fel valaki.

Nila kinyitotta a szemét, ahogy az őt szorító kezek hirtelen elengedték.

– Mi az ördögöt csinál, katona? – A felszólaló férfi ugyanazt az egyenruhát viselte, mint a többiek, csak annyiban különbözött tőlük, hogy ezüst hajtókéjára egy arany háromszöget tűztek. Homokszínű haja és ápolt szakállá volt, szája széléből egy cigaretta lógott. Nila még sosem látott szakállas katonát.

– Csak szórakozunk egy kicsit, őrmester. – Heathlo fenyegető pillantásban részesítette Nilát, majd a tiszttel felé fordult.

– Szórakoznak? Mi nem szórakozunk, katona. Ez a hadsereg. Hallotta a tábornagy parancsait, nem igaz?

– De őrmester...

A tiszttel lehajolt, és felvette a földön heverő vasalót. Az aljára nézett, majd a katona arcán virító égésre.

– Kéri a párját a másik oldalra?

Heathlo tekintete megkeményedett.

– Ez a ribanc tette.

– Ha még egyszer meglátom, hogy meg akar erőszakolni egy adrói polgárt, tőlem az arcánál szebb helyre kap majd egyet. – Az őrmester Heathlóra szegezte a cigarettáját. – Most nem Gurlában van.

– Ezt jelenteni fogom a tizedesnek, uram – vicsorgott Heathlo.

Az őrmester megvonta a vállát.

– Heathlo – szólalt meg a két másik katona egyike. – Ne feszítsd túl a húrt. Bocsánat, őrmester, új fiú még a században, meg minden.

– Tanítsák meg, hol a helye – mondta az őrmester. – Lehet, hogy ő új fiú, de maguktól többet várok. – Talpra segítette Gannyt, majd Nilához fordulva a halántékához érintette az ujját. – Asszonyom. Eldaminz herceg fiát keressük.

Ahogy Ganny ránézett, Nila látta rajta, hogy halálra van rémülve.

– Veled volt – mondta a nevelőnő.

Nila kényszerítette magát, hogy az őrmester kék szemébe nézzen.

– Az előbb vittem fel az ágyába.

– Menjenek – utasította az őrmester a katonáit. – Találják meg. – Azok gyorsan elhagyták a helyiséget. A tiszttel ott maradt, és lassan körbenézett a konyhában. – Nincs az ágyában.

– Folyton elkószál – mondta Nila. – Az imént fektettem le, de a zajongás biztos megijesztette. Mi folyik itt? – Ez nem véletlen volt. A katonák pontosan tudták, hogy kinek a házába jöttek. Az őrmester a tábornagyot említette, és csak egyvalaki viselte ezt a rangot Adróban: Tamás tábornagy.

– Eldaminz herceget és családját letartóztatjuk árulásért – világosította fel az őrmester.

Ganny elfehéredett, és féltő volt, hogy elájul.

Nila érezte megfeszülni a gyomrát. Az efféle vádak az egész személyzetet bajba sodorhatták. Nem volt menekvés előlük. Egyszer hallotta egy főherceg történetét, aki a Vaskirály saját unokatestvére volt, és puccsot forralt ellene. Az egész családját és személyzetének minden tagját a guillotine alá küldték.

– Maguk szabadon elmehetnek – mondta az őrmester. – Csak a hercegért és a családjáért jöttünk. – A mosdókagylóhoz fordult, és grimaszt vágott. – Új munkaadót kell majd találniuk. Ami azt illeti, jobban tennék, ha legalább néhány napra elhagynák a várost. – Szájába vette a cigarettát, és felkapott egy nadrágot a mosóteknő tetejéről.

– Olem!

Az őrmester a helyiségbe belépő katonára nézett.

– Megtalálták a fiút? – kérdezte Olem, és el is feledkezett a mosóteknőről.

– Nem, de hívatnak. Méghozzá a tábornagy.

– Engem? – Olem szkeptikusnak tűnt.

– Haladéktalanul jelentkezzen Sabon parancsnoknál.

– Rendben. – Olem elnyomta cigarettáját a konyhaasztalon. – Tartsa Heathlón a szemét. Ne hagyja, hogy nőket rontson meg. És ha kell a fiúknak egy kis fosztogatás, hogy lefoglalják magukat, hadd csinálják.

– De a parancsaink...

– A fiúk így is, úgy is megszegik majd néhány parancsunkat. Jobb szeretném, ha olyanokat szegnének meg, amelyenek miatt nem akasztják fel őket.

– Világos.

Olem még egyszer körbenézett a konyhában.

– Fogják minden értéküket, és menjenek innen – mondta. – A herceg sem fog már visszajönni semmiért... – Ganny és Nila felé fordulva megérintette a homlokát, és távozott.

Úgyhogy vigyék, amit akarnak. Fejezte be Nila a mondatot a fejében.

Ganny kurtán Nilára sandított, majd elrohant a folyosón. A nő egy másodperccel később már hallotta a lépteit a szolgálók lépcsőjén.

Nilá kihalászta a főkomornyik kulcsát a kandallópárkány fölötti rejtkehelyéről, és kinyitotta az ezüstkészletes szekrényt. Semmi, amit a fenti matraca alá rejtett, nem érte a töredékét sem annak az ezüstnek, amelyet most egy vászonzsákba halmozott.

Várt, amíg már egyetlen katonát sem hallott a folyosón, és kihúzta Jákobot a mosóteknőből. Segített levenni a hálóingét, és adott neki egy piszkos nadrágot meg egy inget, amely az egyik szolgálófiúé volt. Túl nagyok lesznek rá, de azért megteszik.

- Mit csinálunk? – kérdezte Jákob.
- Elmegyünk egy biztonságos helyre.
- Mi lesz Ganny kisasszonnyal?
- Nem hinném, hogy visszajön.
- És anyával és apával?

– Nem tudom – válaszolta Nilá. – Azt hiszem, ők is azt akarnák, hogy velem gyere. – Felmarkolt egy kis hideg hamut a kandalló sarkából, és tenyerében összekeverte némi vízzel. – Maradj nyugton – mondta, és elkente a hamut a fiú haján és arcán. Megfogta a kezét, és az elemelt ezüsttel a vállán megindult a hátsó kijárat felé.

Két katona tartotta szemmel a ház mögötti sikátort. Nilá leszegett fej-jel sétált feléjük.

- Te ott – szólította meg az egyik férfi. – Kinek a gyereke ez?
- Az enyém.

A katona felemelte Jákob állát.

- Nem úgy néz ki, mint egy herceg fia – jegyezte meg.
- Azért itt tartasuk őket, amíg meg nem találják a fiút? – kérdezte a másik.

- Olem őrmester azt mondta, elmehetünk – mondta Nilá.
- Jó, akkor tűnés innen. Sűrű éjszakánk van.